

de høje Priser, der har bevirket Pengeudstedelsen. Jeg tør maaske indskyde, at jeg som Finansminister vil være bestemt imod, at der udføres Guld fra Nationalbanken; jeg vilde anse dette for ganske ødelæggende for Statshusholdningen, hvis man pludselig fra Nationalbankens Side vilde udføre det Guld, som er den egentlige Dækning for Sedlerne. I samme Øjeblik som den danske Seddels Værdi blev forringet, vilde Statens Husholdning lide derunder. Til at imødegaa de Udgifter, som Genforeningen med Sønderjylland medfører, har vi altsaa disse 145 Mill. Kr. De er ikke ubeskaarne nu; der er allerede taget Beløb fra dem. Jeg maa bemærke, at jeg ikke har ment, at man ganske pedantisk skulde holde sig til disse 145 Mill. Kr. Jeg har ladet afholde mange af de Udgifter, der har været; af de almindelige Kasse- og Driftsindtægter, saa pedantisk synes jeg ikke, det er værd at tage det, naar det hele dog om kort Tid glider over i hinanden, og naar jeg før nævnte det Beløb for Statsministeriet for indeværende Aar, er det ogsaa, fordi der paa det sønderjydske Ministerium, som opføres sammen med Statsministeriet, allerede er afholdt store Beløb.

Jeg vil i øvrigt gerne nævne, hvad Genforeningen med Sønderjylland vil betyde finansielt, ikke i Beløb, men hvilke Kategorier det drejer sig om. Der er først Erstatning for Tab af Formue og Svind af Indtægt til Beboerne af de sønderjydske Landsdele. Dernæst er der Dækning af den preussiske Statsgæld og den tyske Rigsgæld, som man vil mene hviler paa de sønderjydske Landsdele, og som skal dækkes af den danske Stat. Endvidere er der Erhvervelse af Statsjendomme i Landsdelene. Dernæst bliver der Overtagelse af Forpligtelser ved mulig Modregning, jeg skal ikke kunne sige mere derom. Endvidere Udlaan af forskellig Art til Beboere af de sønderjydske Landsdele, Rigsdagspartiernes sønderjydske Udvalg har allerede bevilget 10 Mill. Kr., der naturligvis ikke kan komme til Udbetaling, før Genforeningen har fundet Sted. Dernæst er der vor Andel i Den internationale Kommissions Udgifter. Meningen er, at Tyskland og Danmark skal dele alle saadanne Udgifter, som Administration og Besættelse af 1ste og 2den Zone har medført, endvidere Tilvebringelse af Samfærdselsmidler i lige Grad som her i Kongeriget, hvad der ganske sikkert vil koste adskillige Millioner og endelig Oprettelse af saadanne Institutioner samt Foranstaltninger og lignende, som vil mangle i Sønderjylland, fordi Beboerne tidligere var henviste til tyske Institutioner, men nu

naturligvis er afskaarne derfra og bør være afskaarne derfra. Indtægt, vil man maaske sige, vil der ogsaa komme fra de sønderjydske Landsdele, men jeg vil nødig som Finansminister dvæle stærkt derved. Det er klart, at der i Finansaarets Løb vil indgaa indirekte Afgifter, hvor store skal jeg ikke sige her de vil glide over i hinanden, og naar alles Ønske er, at det hele skal gøres til en Enhed kan man ikke smaaligt regne ud, hvad der er kommet af saadanne Skatter fra den ene Landsdel og hvad fra den anden. Man bør ikke være smaalig. Det kan ikke nytte noget at tro, at man paa samme Maade som i Kongeriget fra de Beboere, der vender tilbage til Danmark, kan kræve indtil den sidste Skilling, til sidste Øre, netop det Beløb, som en kongerigsk Beboer kommer til at betale. Det vil heller ikke være muligt at faa Skattelovene bragt til Anvendelse i Sønderjylland paa den Maade, og jeg antager, at ingen heller ønsker det. Til Udgift vil der være 145 Mill. Kr., allerede nu beskaaret, og jeg kan dertil regne, at 52 Mill. Kr. er indvundne ved Halvdelen af den vestindiske Overdragelsessum, altsaa tilsammen omtrent 190 Mill. Kr. eller noget mindre. Resten tror jeg vil blive Aarets Udgift, og det er ikke mindst derfor, vi maa sørge for en Kassebeholdning. Den vil kunne indvindes som likvid derigennem, at man endnu har Halvdelen af den vestindiske Overdragelsessum at tage til. Derimod tror jeg ikke, man skal gøre sig noget Haab om, at man kan danne en Reservefond? Og muligvis er det nu heller ikke saa nødvendigt, som man tidligere har antaget. Drømmen om en Reservefond forsvinder overfor Genforeningens Virkelighed. Man kan ikke tilstræbe begge Dele. Og hvor skulde man ogsaa anbringe en Reservefond. Krigstiden har vist, at det var meget vanskeligt. I indenlandske Papirer kan det neppe lade sig gøre, og udenlandske Papirer har ikke vist sig at være den rette Anbringelse. Saa er der Anbringelse i udenlandske Banker. Men er man ganske vis paa, at det under de nuværende Valutaforhold vilde være heldigt at have Statens Reservefond anbragt i udenlandske Banker. Jeg tror ogsaa, til syvende og sidst, at Reservefond er et Levn fra Fortiden. Reservefonden bliver i Virkeligheden Borgernes Skatteevne. Paa den vil man i høj Grad komme til at basere al Statshusholdning. Man vil ikke optage Laan, hvis man paa nogen Maade kan undgaa det, og det mener jeg, at man kan i den kommende Tid. Laanene er meget dyre, og det er sikkert det rette at tage Udgifterne fra Borgernes Skatteevne. Jeg tror ikke, der bliver Tale om